

Andy Wildwood

VÍTR Z HOR

Andy Wildwood

VÍTR Z HOR

První kniha z cyklu *Ve válce s Příšerou*

Věnováno Davidu Gemmellovi a Stelle Gemmell
Také pro kapely Decapitated a Omnia
Také pro posádku seriálu Robin of Sherwood (1984)

PROLOG

Byla to doba ztracená v hluboké minulosti, dávno zapomenutá. Lidský život tenkrát neznamenal mnoho a meče byly výřečnější než jakákoliv slova. Byla to doba odvážných činů, silných mužů a milujících žen, doba přátelství i zrady, velkých lásek i velkých nenávistí. Lidé v těch časech prožívali své životy opravdově a hluboce, intenzivně vnímali každou chvíli. Neboť ohrožení bylo všudypřítomné a nikdo si nemohl být jistý, zda právě probíhající den není zároveň i jeho dnem posledním. Život prostých lidí byl každodenním bojem o přežití. Tehdy povstala mnohá království a v krutých válkách byla jiná království rozdupána na prach. Svět se zdál být celý zachvácený mocí zla a Temnoty a neurozený člověk měl na výběr pouze ze dvou životních cest – buď se stát otrokem, nebo se stát hrdinou...

Část první – SVOBODNÉ LESY

KAPITOLA 1 – UPRCHLÝ OTROK

rok 743 od korunovace prvního krále Taaru

12. rok okupace Taaru kultem Temnoty

V království Jer-nahm vrcholil podzim. Pomalu se přetavoval do přicházející zimy, která v místních končinách bývala zvláště nelitostná a zahalovala krajinu do svého bílého závoje mnohem dřív než v jižních zemích. Léto se zdálo být natolik dávnou minulostí, jako by snad nikdy nenastalo a bylo jen pouhým snem a falešnou vzpomínkou, nenaplněnou touhou po štěstí. Divokou a zapomenutou krajinu bičoval ledový vítr přinášející první letošní sních z nedalekých hor. Jejich rozeklané štíty se zlověstně tyčily na obzoru jako hradba z obrovských zubů bájně příšery. Obyvatelé přilehlých pustých krajů, živořící na neúrodné kamenité půdě, se horám vyhýbali, neboť představovaly dávné zlo a místo, odkud přicházelo ohrožení. Za zvláště temných nocí přicházely z lesů smečky hladových vlků a potulovaly se kolem stavení a samot – pokud matky neuhlídaly své děti, v černých nocích je ztrácely navždy. Jindy přicházeli medvědi a podle dávných pověstí ještě i horší stvoření.

Tentokrát byla noc neobyčejně tmavá, měsíc nesvítil. Místo něj patřila obloha těžkým černým mrakům, převalovaly se přes sebe v šílené rychlosti a hrozily zasypat kamenité kopce dříve nepoznaným množstvím sněhu a ledu, které by je pohřbilo už napořád. Pole ležela už sklizená a zoraná, farmáři a rolníci v těch dnech dokončovali poslední práce. Vzduchem letělo opadané listí podobné tažným ptákům, holé větve stromů a křovin spolu šermovaly. Suchá tráva na loukách a pastvinách se divoce kymácela a vlnila, polní cesty byly plné bláta a kaluží. Vzduch studil v chřípí a štípal ve tvářích, z lesů sestupovala mlha a natahovala své drzé prsty až dolů do údolí ke stavením na samotách, omotávala se kolem srubů lovců a halila je do mléčného závoje. Venku vládlo celé dny sychravo, vlhko a nevlídno, lidé zůstávali ve svých obydlích, v teple u roztopených krbů, obklopení láskou svých rodin.

Podél úpatí hor se táhly nekonečné hluboké lesy. Vítr tam hlasitě hučel ve větvích mohutných smrků, jedlí a černých borovic, z jejich namáhaných korun se ozývalo žalostné praskání. Do všeho toho běsnění živlů se přidával ještě další zvuk. Vytí smečky vlků, kteří se té noci, stejně jako každé jiné, plížili ve stopách svojí kořisti. Jejich vycvičený čich právě zaznamenal pach čerstvé krve, který vystupňoval vlčí dravost do zběsilé nepřičetnosti toužící po jediném – po utišení hladu v prázdných a bolestivě sevřených útrobach. Přívaly sněhu rychle zakrývaly stopy dvou mužských bosých chodidel, stopy promísené s krvavými skvrnami. Hustá sněhová vánice znesnadňovala vlkům sledování, avšak těmto krvelačným bestii nikdy kořist neunikla, byli to jistí a neúnavní stopaři. Dokázali pronásledovat svoji

oběť se stále rostoucím zápalem, čím blíže k ní byli. A nakonec ji vždy dostihli...

Jon měl pocit, že ho již dávno opustily poslední zbytky sil. Kráčel jako ve snu a jeho mysl se již dlouho nacházela na pokraji bezvědomí. Rána v břiše, odkud si vytrhl vstřelený šíp, neustále jemně krvácela, stejně jako spousta tržných ran po celém těle. Byl přesvědčený, že mnoho krve mu již v těle nezbylo. Musel jí ztratit už dost na to, aby každou chvílí přestal být mezi živými. Jenže on se nechtěl smířit s představou, že všechno podstoupil jen proto, aby se teď stal potravou vlků. Ne, to nedovolí! Nesčetněkrát unikl před nenasytnými chřtány taarských příšer, které ho chtěly sežrat, unikne i teď před zubatými tlamami hladových šelem. Cítil, že umírá, ale zarytě odmítal zemřít, odmítal udělat radost svým pronásledovatelům. Ne, on nezemře, ne teď, když okusil svobodu.

Jon byl šťastný. Byl šťastný, že konečně dosáhl svého snu, dosáhl svobody. A i kdyby zakrátko přece jen prohrál svůj poslední boj v životě, kdyby podlehl krutému sevření boha Smrti, zemře jako svobodný muž. Kolik jiných mužů a žen, které v životě poznal, by dalo všechno za tuto možnost, aby mohli ještě okusit svobodu, než naposledy vydechnou. Nakonec to nebylo tak špatné – vždycky si přál zemřít uprostřed hor, aby poslední místo, které uvidí, byl nekonečný les.

Zhluboka dýchal a smál se jako šílenec. Cítil svobodu, rozprostírala se všude kolem něj. Dýchal ji v ledovém vzduchu, studila ho v chřípí a na nahé kůži. Slyšel ji v dunění vichru a v praskání korun borovic nad svojí hlavou. Byla mu v patách ve vytí vlků, kteří neúnavně běželi

po jeho stopě. Trhala z něj poslední zbytky oděvu jako nedočkavá milenka. Dotýkal se jí v mechem porostlých kamenech, když šplhal po skalnatých úbočích. Voněla pryskyřicí a jehličím, skrývala se ve vlhké vůni tlejícího listí. Škrábala ho do tváře a rukou v podobě pichlavých smrkových větví, rozdírala mu kůži na nohou vtělená do šlahounů ostružiní... Obklopovala ho divočina, obklopovala ho svoboda. Ty hory byly naplněné svobodou až k zasněženým vrcholům svých štítů kdesi vysoko v běsnící temnotě téhle černé noci. Jon byl šťastný a smál se, byl znovu malým klukem, kterého vzal otec do hor na lov zvěře. Ano, tady už ho nepřátelé nedostanou, v horách už se cítil v bezpečí. Hory byly jeho domov. Hory byly jeho život.

O tomhle okamžiku snil celé ty nekonečné roky trýzně, kdy mu život proplouval mezi prsty jako voda a on ho nesměl zachytit a ochutnat. Nesměl žít jako člověk, musel celé dny do úmoru bušit kladivem o skálu a tahat vozy naložené kamením, ve spalující sluneční výhni, v dešti nebo mrazu, se zády rozrývanými biči dozorců, přikovaný k řetězu, stal se ještě něčím méně než zvířetem. Zvířata měla v Taaru víc svobody než zotročení zajatci... Jon už téměř zapomněl, kým býval předtím, teď byl jen otrokem číslo čtyři, z chatrče devatenáct, řada osm, pracovní úsek dva, sektor nejtěžšího nasazení. Až donedávna dlouhé roky jen pomalu umíral, teď nastal čas začít znovu žít. Nastal čas, aby se znovu stal tím, kým byl předtím, aby si vzpomněl, že je Jon-thar Lovec z Jižního království, za války přezdívaný *Vítr z hor*, zabiják příšer. Právě přestal být zvíře s číslem.

Teď nastal čas dýchat svobodně, čas nadechnout se svobody plnými doušky.

Prostřelený bok ho pálil, jako by mu v břicho hořel oheň, ale on byl rád, že cítí bolest. Připomínala mu, že je stále ještě naživu. A on chtěl žít... aby se pomstil všem, kdo mu ukradli život a uvrhli ho do otrockých okovů. Jeho a tisíce dalších... V hlavě sužované horečkou se mu překotně promítal celý jeho dosavadní život, všech těch uplynulých dvacet osm let...

***

Opět na okamžik pocítil ty krásné chvíle dětství, prozářené sluncem a nic netušící bezstarostností. Dobu, kdy vyrůstal se svými třemi bratry na venkově v horách poklidného Jižního království, vzdáleného stovky mil od těchto zapomenutých končin. Jeho otec Thar-serk byl chudobný horal, farmář a lovec zvěře. Měl srub na samotě v lesích, kde žil se svojí milující ženou a čtyřmi syny. Jon byl z jeho synů nejstarší, prvorozený. Snažili se farmařit, ale jejich půda nebyla příliš úrodná. Jon se svými bratry museli odmalička pomáhat otci s hospodářstvím a tvrdě pracovat, aby se jejich rodina užívala, ale navzdory tomu žili život bohatý na radost a rodinné štěstí. Rodiče věnovali svým dětem laskavou a starostlivou výchovu, několikrát v týdnu je posílali do školy v nedaleké vesnici. Otec často brával Jona na lov do hor, učil ho tam umění stopovat a lovit zvěř, umění přežít v pusté divočině a rozumět jí, učil ho zacházet se zbraněmi a rozličným způsobům boje. Jako ochránce své rodiny, žijící na samotě

v horách, musel tyto dovednosti ovládat, neboť byli vystaveni neustálému nebezpečí ze stran divoké zvěře a potulných lupičů.

„V přírodě najdeš ukrytou všechnu moudrost světa,“ říkával mu jeho otec. „Studuj divočinu a uč se od ní, pak nikdy v životě nezakolísáš. Všichni tví předci byli horalové a znali tohle tajemství. I ty ho poznáš a jednou předáš svým dětem.“

„Jaké je to tajemství, otče?“

Jeho otec se usmál. „To tajemství jsou *hory*, můj synu. V horách je síla a zároveň svoboda. Mezi horaly nenajdeš slabost ani otroctví. Horalové čerpají z hor sílu a jejich srdce je v nich svobodné. Hory ti dají zdraví, vytrvalost a odolnost. Dají ti pružnost a mrštnost. Hory zocelí tvoji vůli. Buď i ty po celý život silný a svobodný, nenechej se nikým zotročit, protože svoboda je tvým největším právem a pokladem, bojuj za ni do posledního dechu. Zůstaň věrný horám, nikdy je nesmíš zradit, jinak zeslábneš, ztratíš cestu a zradíš sám sebe. Hory tě naučí hloubce a opravdovosti života, jen s nimi musíš zůstat ve spojení.“

„A co je to ta hloubka a opravdovost?“

Otec se zamyslel. „Třeba úcta k životu a druhým lidem. Láska k lidem a všemu živému. Všichni jsme bratři a sestry, všichni jsme děti bohyně Živy a máme se milovat. *Láska* a *síla* jsou dvě nejdůležitější esence života, jedno bez druhého je málo, jen dohromady vytvářejí dokonalost.“

Jon pak všechny dovednosti předával svým malým bratrům. Často s sebou brával do hor i svého nejlepšího přítele Jer-tese, kterého poznal ve škole v údolí. Ač pocházel Jer-tes z nejbohatší rodiny ve

vesnici, rád trávil volné chvíle s Jonem a jeho chudobnou rodinou. Všichni kluci byli nerozluční kamarádi na život a na smrt a tvořili pěti malých bojovníků, kteří spolu v horských lesích prožili mnohá dobrodružství.

Vzpomínal na své dospívání a svoji první a dosud jedinou lásku Liu...

Jon vyrostl v silného a urostlého muže, který měl však především citlivé srdce. Jeho černé vlasy mu spadaly v dlouhých pramenech až na ramena, v jeho ledově modrých očích svítila odvaha, bystrost a upřímnost. Volné chvíle trávil často sám uprostřed horské přírody, učil se od divoké zvěře její schopnosti splynout s lesem, učil se od přírody hloubce, opravdovosti a pokoře života.

Lia byla ta nejkrásnější dívka ve vesnici, každý muž obdivoval její do pasu dlouhé, ohnivě zrzavé vlasy, zlatavé pihy ve tváři a smaragdově zelené oči. Zamilovali se do sebe v šestnácti letech a jejich láska byla tak ryzí a něžná, hluboká a silná, jak jen může být láska dvou mladých srdcí naplněných ideály a nevyčerpatelnou silou a touhou žít. Jon brával Liu na daleké projížďky na koních napříč krajinou, pozorovali spolu západy slunce na horách a vycházející hvězdy, Lia usínala v jeho náruči uprostřed vonících rozkvetlých horských strání. Opět si vybavil její kouzelný smích, vůni vlasů, sladkost něžných polibků, sluneční paprsky hladící její ramena a ňadra pokropená pihami, její lýtka a bosá chodidla celá žlutá od pylu lučních květin. Tenkrát se spolu zasnoubili a slíbili si věrnost jeden druhému, ať se stane cokoliv.

„Jsem jenom tvá, na celý život.“

„Jsem jenom tvůj, na celý život.“

Avšak najednou se všechno změnilo. Ze severu přišly znepokojující zprávy a bezstarostnost a štěstí poklidného života se rázem zahalily do tmavých mraků nejistoty a strachu. Severní království Taar žilo doposud v míru s Jižním královstvím a mezi oběma zeměmi panovaly velmi přátelské vztahy. Zničehonic se však schylovalo k mnohým změnám. Do Taaru přicestovalo několik uctíváčů Temného kultu, kteří si říkali Ságové. O Temném kultu se dosud jen vyprávělo, že pochází z daleké říše ztracené uprostřed pralesního kontinentu na druhé straně Velkého oceánu, odkud se tento kult dál šířil do celého světa. Uctíváči Temnoty pronikli do hlavního města Taarského království na pozvání neznámo koho a byli pohostinně přivítáni samotným králem. Za několik dní ovšem celá královská rodina beze stopy zmizela a Ságové převzali vládu v zemi. Kolem města se vyrojila obrovská armáda, která čekala ukrytá v lesích. Armáda, před kterou se taarští vojáci dávali na útěk, jakmile ji jen spatřili. Nebyla to totiž armáda obyčejných válečníků. Nebyla to armáda lidská. Byla to armáda stvůr tvořených zvířaty a démony v jednom těle. Armáda chortoju.

Slova *Chor-toj* vystihovala podstatu těchto bytostí, neboť znamenala *posedlý démonem*. Tělem to byla zvířata, žijící v pralesích, kde tvořila vrchol potravního řetězce jako nejobávanější predátoři. Byli to lidoopové o výšce dvou dospělých mužů, celí pokrytí hustou černou srstí, živící se pouze masem a krví, vybavení ostrými drápy a tlamou plnou ostrých zahnutých zubů. Síla jejich svalstva byla obrovská, dokázali se pohybovat velkými skoky, byli mrštní a rychlí

zabijáci. Ságové chytali tyto dravce v pralese do pastí a potom do jejich těl pomocí zaříkadel vpouštěli démony. Démon dal hloupému pudovému zvířeti inteligenci a vznikl tak chortoj, dokonalý voják s nadlidskou silou, schopný používat a ovládat zbraně, zvířecí voják schopný rozumět příkazům a poslouchat je. Především si však chortoj ponechal svoji původní krvelačnost, tudíž vzniklo zákeřné vraždící monstrum s neodolatelnou touhou zabíjet, trhat a ničit. Bestie ovládaná démonem, ztělesnění zla a Temnoty.

Uctíváči Temnoty rozpoutali v mírumilovném Taarském království strašlivou válku a jejich krvelačná armáda chortojů plenila celou zemi, nikdo ji nebyl schopen zastavit. Celé království se brzy ocitlo v rukou Temného kultu a nastoupila tyranie. Ságové v zemi zavedli otroctví a všechny obyvatele podrobili těžkým pracím, převážně těžbě kamene pro stavbu chrámů, které měly sloužit k uctívání Temnoty. Vojákům byla nabídnuta svoboda pod podmínkou, že budou uctívat Temný kult a vstoupí do služeb Ságů jako dozorci. Většina se jich raději stala otroky, pokud se jim dřív nepodařilo utéct do sousedních zemí. Na stranu Ságů se přidali jen psanci a žoldáci beze cti a charakteru, kteří hleděli jen na svůj vlastní prospěch a vždy se stavěli na stranu silnějších. Ta největší chátra, lůza a spodina, vrahové, násilníci a drancíři, kteří šli za vidinou peněz, vína, moci, nespoutaného znásilňování, plnění a týrání druhých. Mnoho jich připlouvalo z dalekých zemí, dobrodruzi, bývalí námořníci a piráti, stahovali se do okupovaného Taaru jako vosy na med.

Část taarské armády a mnoho obyvatel severní země uprchlo za hranice a našlo útočiště ve spřáteleném Jižním království. Netrvalo

však dlouho a Ságové vyhlásili válku i Jižnímu království, zmobilizovali opět armádu chortojů, která byla posílena dalšími zvířecími vojáky, připlouvajícími na lodích z daleké Říše Temnoty. Do taarských přístavů mířily i galéry přeplněné zlatem určeným na žold všem lidským vojákům Temné armády. Jižní království vyhlásilo válečný stav a většina mužů a dospívajících chlapců musela nastoupit do vojska. Tento osud se nevyhnul ani Jonovi a jeho bratrům.

Všichni čtyři museli s vojskem odejít na sever země, aby bránili hranice před vpádem armády stvůr. Pouze jejich kamarád Jer-tes byl od této povinnosti uchráněn, protože ho jeho bohatý otec ze služby ve vojsku vykoupil. Jonovi bylo osmnáct let, když propukla válka. Nejprve měla vojska Jižního království velké ztráty a brzy hranici ztratila. Ale byla mezi nimi i spousta vojenských jednotek uprchlých z Taaru, které se zapojily do obrany a jejichž členové už měli s bojem proti chortojům určité zkušenosti, které předávali armádě Jihu. Jon se svými bratry také brzy poznal drtivou sílu démonických příšer, ale jelikož byli odmalička svým otcem vychováváni jako lovci divoké zvěře, potlačili strach rychleji než ostatní vojáci. Všichni čtyři se dívali na chortoje jinýma očima, viděli v nich objekt lovu a brzy se jim podařilo najít jejich slabé stránky a několik zranitelných míst. Vyvinuli taktiku lovu a učili jí ostatní vojáky. A jejich způsob boje sklízel ovoce, postup severní armády se zpomalil. Jon a jeho bratři byli povýšeni na kapitány a každý dostal svoji jednotku, které velel.

Úspěch však byl jen dočasný, válka se brzy přenesla na celou severní polovinu Jižního království a armáda nepřítele pronikala každým dnem stále dál. Po chortojích zůstávala vypleněná krajina

posetá mrtvými těly a spálenými vesnicemi. Střety obou armád byly neobyčejně krvavé a znamenaly velké ztráty pro jižní stranu a zatímco vojáci každý den podstupovali nelítostné boje a snažili se zastavit postup příšer, vystrašené obyvatelstvo opouštělo domovy a utíkalo za hranice do sousedních zemí. Jižní vojsko mělo stále větší ztráty, sláblo a rozpadalo se.

Krvavými boji vyčerpanému Jonovi zemřel v náruči jeho nejmladší bratr Jornar, který při posledním střetu s agresory utrpěl velmi těžká zranění. Jeho smrt ho velice zasáhla, neboť Jornara miloval ze všech bratrů nejvíc, vždy na něj starostlivě dohlížel a všemu ho učil. Jornar ho měl za svůj vzor, chtěl být vždycky jako on, šel za ním i do války a teď padl a zemřel mu v náruči. Jonovo srdce ovládla slepá nenávist a touha po pomstě, s mečem v ruce se pouštěl do chortojů s nepřičetnou zuřivostí, silou a odhodláním, dělal široké záseky v jejich řadách a stal se brzy mistrem v zabíjení těchto příšer. Ostatní válečníci ho brzy přezdívali *Vítr z hor* podle způsobu, jakým rozmetával zástupy nepřátel.

Byla to strašlivá válka, vojáci si neměli kdy odpočinout, došly jim zásoby a pitná voda, země byla nasáklá krví, všude se vznášel kouř vypálených měst a zápach mrtvých těl. Potom dostal Jon dopis, který už dlouho putoval po vojenských posádkách hledaje adresáta. Rozlomil pečeť a poznal písmo, které tolik miloval, a které mu přinášelo jedinou útěchu a naději.

Drahý Jone, odpusť mi, prosím, co Ti nyní musím napsat. Zamilovali jsme se do sebe s Jer-tesem, Tvým nejlepším přítelem. Jeho otec vzal veškeré svoje bohatství a zaplatil loď, na které se chystá s celou svojí rodinou odplout do některé ze zemí za mořem a nabídl se, že vezme s sebou i mě a celou moji rodinu. Promiň mi to, prosím, byla jsem zde tak sama a ta válka všude kolem je strašlivá. Naše láska byla krásná, ale mladická a neuvážená, nebyli jsme si souzení. Potřebovala jsem muže, který by mě ochránil, byl mi opravdovou oporou a postaral se o mě v době války, jako to právě učinil Jer-tes. Vše krásné, co jsem s Tebou prožila, budu uchovávat po celý život ve svém srdci jako příjemnou vzpomínku. Sbohem. Wilgara ať Tě provází a dá Ti sílu. Navždy Tvá nejlepší přítelkyně Lia.

Dočetl dopis naprosto zdrcený. Skryl před ostatními vojáky svůj obličej do krvavých obvazů, kterými byly omotány jeho zraněné ruce, a roztrásl se zoufalstvím. Jer-tesova podlá zrada Jona hluboce zasáhla, miloval ho jako jednoho ze svých bratrů. Pak ale svoji hořkost spolkl a uvědomil si, že pro Liu to byla ta nejlepší věc, jakou mohl Jer-tes udělat. Měla pravdu, Jer-tes jen udělal to, co Jon udělat nedokázal – zachránil jí život a vyvedl ji ze země plené válkou.

Poslední radost, k níž se upínalo jeho srdce, se rozplynula jako cár mlhy ve větru. Svět se mu zbortil před očima podobný domku z karet. Vyrchala z něj poslední síla a vůle žít. Už se před chortoji nesnažil chránit, řítil se samotný do jejich čelních linií ještě divočeji než kdykoliv předtím a hledal mezi nepřáteli svou smrt. Ale ta nepřicházela. Namísto toho se musel dívat, jak mu krátce po sobě v náruči umírají zbylí dva bratři, roztrháni krvelačnými stvůrami.

A posléze se k němu dostal další dopis, oznamující mu, že zemřeli i jeho rodiče. Uhořeli v jejich domě, který odmítli opustit a kolem něhož prošla nepřátelská armáda. Jon marně prosil bohy, aby mu vzali život, že už nemá sílu žít.

Jonovi přibývaly jizvy na těle a stejnou měrou i na duši – s každou další ztrátou někoho blízkého, když jeho bratři a druhové ve zbrani postupně umírali na bitevních polích. Jen on stále přežíval, až se bohů musel ptát *proč*. Proč on jediný stále zůstával naživu a jen se musel dívat, jak všichni kolem něj umírají? Co s ním osud zamýšlel? Bylo to jen jeho vnitřní silou, nebo měli bohové s jeho životem nějaké zvláštní úmysly? Bojoval zuřivěji než ostatní a hledal smrt v přesile nepřátel, ale místo toho se stále jen musel dívat na stejnou *podívanou* – jak jsou všude kolem něj jeho kamarádi trháni na kusy taarskými přišerami. Byli to stejně mladí jinoši a muži, kteří museli odejít od svých žen a dětí, od svých lásek, ze své půdy, srubů a farem, od pluhů a polí, museli vzít do rukou meče a teď zde den za dnem umírali, krváceli do bláta, plazili se v kalužích krve, ve vyhřezlých vnitřnostech, výkalech, moči a zvracích, mezi usekanými končetinami a odřatými hlavami, plazili se mezi roztrhanými kusy těl poházenými všude, kam až oko dohlédlo. To vše za děsivého řevu chortojů, který zněl nad bitevními pláněmi od svítání do soumraku. Muži zvraceli hrůzou, vyčerpáním a hladem a mnozí z těch útrap zešleli a raději sami nalehli na vlastní meč.

Válka po dvou letech skončila. Jižní armáda byla rozprášena a království kapitulovalo, zemi ovládl kult Temnoty. Všichni lidé

schopní práce a přeživší vojáci byli odvedeni do otroctví do Taarského království.

Jon byl jako otrok odveden do trestanecké kolonie poblíž města Taar, hlavního města severní země. Všichni zajatci v této kolonii, muži i ženy, museli tvrdě pracovat v lomech na čedičový kámen pro stavbu chrámů a model Temného kultu. Dozorci a strážé, složené z chortojů a lidských vojáků hlásících se k uctívacům Temnoty, s otroky zacházeli krutě a nemilosrdně, mnoho jich zahynulo vysílením. Jon nesl svůj úděl odevzdaně až lhostejně, neměl jediný důvod proč ještě žít, ale po čase se jeho pohled změnil a on se ujal úlohy pomáhat ostatním vysíleným zajatcům a ulehčoval jim práci, nakolik jen to bylo v jeho možnostech. Jediná šance otroků, jak přežít a vydržet co nejdéle, byla vzájemná spolupráce a pomoc. Všichni se snažili být jako jediná rodina a pomáhali každému, kdo to zrovna potřeboval, ať už šlo o přiděly jídla nebo ulehčení práce. Jon poznal mezi ostatními trestanci mnoho nových přátel a pomalu si zvykl na jednotvárný život zajatce.

Takto uplynulo dalších osm let. Byly to roky nekonečně dlouhé a trýznivé. Z Jona se stal muž zocelený tvrdou prací a tvrdým životem otroka, jeho svaly byly ukované v námaze, jeho duše prošla výhnní utrpení, byla přetavena strádáním a zakalena v touze po odplatě. Už si nepřál zemřít. Děkoval bohům za každý nový den a snil. Snil o svobodě... Sílu přežít celé ty dlouhé roky v otroctví mu dodávala touha dostat se na svobodu a jednoho dne se strašlivě pomstít. Ságům a celému Taaru. Rozbít kult Temnoty na prach... Přes to všechno však jeho srdce zůstalo stejně přátelské a vnímavé ke všem lidem, se

kterými se dělil o chléb otroka. Poznal za tu dobu mnoho lidských osudů, naučil se, jak funguje systém v Taarské říši, a se svými druhy se mnohokrát pokoušeli vymyslet plán na útěk.

Uctívači Temnoty mezitím dál pokračovali v dobovačných válkách a napadali, podmaňovali si a zotročovali jednu sousední zemi za druhou. Postupně Taarská říše ovládla Koo-rt, Lhar a Kharam na severu, Zefer, Vai-dhaar, Dai-ree na východě a Ust-loor, Rybářské království, Qui-ree a Zemi lovců na jihu. Každým rokem říše zvětšovala svoji rozlohu jako bující hniloba, která zachvátila Taarthalský kontinent. Bylo jen málo zemí, které armádu Temnoty odrazily a vybojovaly si svobodu. Povedlo se to jen statečným bojovníkům ze Země horalů, žijícím vysoko v horách, a pak divokým nomádům z východních stepí. Ostatní země, které zalila ničivá povodeň Temnoty, se v ní utopily.

Jednoho dne Jon zachránil život starému otrokovi, kterého zasypany uvolněné kameny v lomu. Zraněný stařec Jonovi a jeho druhům na oplátku poskytl nečekanou naději na osvobození. Ten muž pocházel z rodiny stavitelů a tvrdil, že v jeho rodině se už po mnoho generací dědí jisté tajemství.

„Teď mě dobře poslouchejte! Já už jsem starý a brzo tady v tom pekle chcípnu. Nikdy už se odsud nedostanu. Ale vy můžete, když uděláte, co vám řeknu...“

Starý muž jim pověděl o tajných chodbách, které jsou vybudovány pod celým městem, a které kdysi sloužily k záchraně obyvatel při dávných válkách a obléhání města. Chodby vedly hluboko pod městskou kanalizací a v některých místech se na ni